

KAPITOLA ČTVRTÁ

VŠECHNO SE TO ZAČÍNÁ ROZPADAT

Má kariéra rockové hvězdy zahrnovala spoustu času, stráveného spánkem. Když KoRn vyrazili na své druhé turné, jediné, co jsem mohl dělat, bylo spát. Jakmile autobus odjel od mého domu, šel jsem si rovnou lehnout do mého lůžka a okamžitě jsem usnul. Pořád jsem se ještě vzpamatovával ze speedového dýchánku. Ačkoli jsem párkrát vstal, abych šel do koupelny, tak jsem spal vlastně po celou dobu cesty z Huntington Beach do New Orleans - tři dny v kuse. Nebo to mohlo být pět dnů, už ani nevím - celou dobu jsem spal.

Před mým odjezdem jsme si Rebecka a já slíbili několik věcí; jednak že už nebudeme brát speed, protože ten všechno jen komplikoval - včetně našeho společného odloučení. A taky jsme si slíbili, že si zůstaneme věrni, což rockové hvězdy často nedělají (a když už to slíbí, tak nemají v plánu to dodržet.)

Když jsme dorazili do New Orleans, vrátily se mi síly, a tak jsem se rozhodl, že udělám něco jenom tak ze srandy. Nechal jsem Fieldyho, ať mi na hlavě vyholí čtverce, které jsem si pak odbarvil, takže moje hlava připomínala fotbalový míč. Takže místo obyčejného „Head“ mi ostatní začali říkat „Soccer ball Head.“²⁴

První noc, kdy jsme dělali předkapelu Bad religion se nám zrovna moc nevedlo. Lidi na nás zírali, jakoby si říkali:

„Jak sakra můžou tihle týpci hrát s old school punkovou kapelou?“

Nevěděli, co si mají o našem soundu a stylu myslet. Po téhle show jsme strávili dva týdny na společné šňůře se Sick of it all, další punkovou kapelou, která se k našemu stylu vůbec nehodila. Pravda ovšem byla, že náš styl se odlišoval od všech kapel.

Během turné po jihu, jsme odehráli koncerty na místech, jako byla třeba opravná sekaček v lesích poblíž města Augusta, ve státě Georgia. Neměli dokonce ani záchody, takže jsme museli chodit do lesa, společně s medvědy.

Život na šňůře teď vypadal přesně tak, jak jsem si ho dřív představoval. Všechny ty kapely, se kterými jsme hráli, přitahovaly spousty šílených děcek, které nechtěly dělat nic jiného, než pařit. A to bylo přesně to, co jsme chtěli i my. Když se turné rozjelo, mezi lidma se rozkřiklo, jak vypadají naše koncerty a jaký máme sound, a publikum na koncertech nás začalo více vnímat.

²⁴ Hlava ve tvaru fotbalového míče

Řezali jsme do toho každou noc a lidi nás zbožňovali. S Rebekou jsem byl v kontaktu každý den a všechno mezi námi klapalo. Bavili jsme se o adopci, a jeden druhého jsme ujišťovali, že to bylo přesně to, co jsme museli udělat a že pro děťátko to tak bude nejlepší, ale oba jsme věděli, že jsme z toho pořád zničení. Rebeka mi celou tu dobu hrozně chyběla. Intenzivní zkušenost s narozením dítěte a láska, kterou jsem k němu cítil, způsobily, že jsem k Rebece začal pociťovat ještě silnější emociální pouto. Bylo to pro nás hrozně traumatizující zkušenost, a ona byla jediná, s kým jsem o tom mohl mluvit, protože jsem věděl, že nikdo jiný by tomu nerozuměl.

Když skončilo turné se Sick of it all, Pete a Jeff nám domluvili turné s Danzig a Marilyn Manson, které se nakonec ukázalo jako důležitý posun v naší kariéře. Ale abych byl upřímný, musím říct, že všechny věci, které se na tomhle turné odehrály, byly dost znepokojující, až děsivé. Byly tam spousty šílených Goth- fanynek, které se celou dobu poflakovaly v zákulisí. Na turné bylo taky dost lidí, kteří si libovali v perverznostech, grupáčích, dominách a provozovali sex v latexových oblečcích a nechali se bičovat. Několikrát nás pozvali do jejich šatny, abychom je pozorovali při akci. Tam se pak děly vážně ujeté a perverzní věci, které jsem nikdy předtím ve svém životě neviděl.

Pamatuju si, že jednou před koncertem, někdo z doprovodu kapel svolal všechny lidi z turné přes jejich vysílačky, aby se přišli podívat k autobusu, že tam uvidí něco, co je vážně cool. Když jsme tam přišli, uviděli jsme jednoho z bedňáků, jak chčije na nějakou holku. Z nějakého důvodu se tomu oba smáli. Nikomu jinému to vtipné nepřišlo. Mě to přišlo nesmyslné – prostě jen perverznost.

Co se však koncertů týče, ty byly parádní. A fanoušci byli ještě lepší. Bohužel jsme na tomhle turné začali všichni strašně chlastat a někteří z nás našli zálibu v kokainu – mě nevyjímaje. Zatímco speed je považován za špinavou a hnusnou drogu, kokain nikdo neodsuzoval. Takový byl náš pohled na věc, byla to prostě součást turné.

Když pomínu kokain, většina z nás se držela stranou všech těch šíleností, které se na turné děly. Myslím, že všechny ty věci, které se na turné odehrávaly, byly pro většinu členů KoRn už moc silné kafe. Ale jeden z nás (nebudu jmenovat) se do těchle aktivit jednou či dvakrát zapojil. Naštěstí už ale dál nezašel. Nicméně to, co jsem na tomhle turné viděl, nezapadalo do mého dětského snu o životě rockové hvězdy.

Mezitím v Huntington beach začala i Rebeka zažívat temné chvílky. Zase propadla speedu a já si o ni dělal starosti. Sice mi tvrdila, že v tom nejede, ale já věděl své. Několikrát za mnou přiletěla na turné a znovu mě začala fyzicky napadat. Jednou večer, když jsme spolu byli tourbuse, jsem ji dost hrubě chytil za ruku, a ona mě praštila pěstí do nosu. Všude byla krev, ale protože jsem nechtěl ztropit scénu, tak jsem si zalezl do postele a nikdo si toho nevšiml. Rebeka se pak kvůli tomu cítila hrozně a skoro celý den plakala.

Nikdy předtím jsem neměl vztah, kde by docházelo k takovým hrubostem (to jsem ale předtím nebral speed). Nemůžu říct, že bychom se k sobě chovali násilně pořádně, ale občas k tomu prostě došlo. Většinou na mě Rebeka spíše jen křičela. Říkala mi věci jako:

„Jak jsi mě jen mohl nechat zbavit se našeho dítěte?!“

Hluboko uvnitř sice věděla, že to bylo pro dítě to nejlepší, ale drogy jí bohužel zatemnily mozek, a tak nebyla schopná chápat pravdu. Já samozřejmě chlastal a bral kokain, takže jsem taky neměl zrovna střízlivý pohled na věc.

Poté, co skončilo turné s Marilyn Manson, vydali jsme se na šňůru s Megadeath. V programu jsme získali dobré místo; hráli jsme hned před Megadeath - každou noc. A protože jsme dělali předskokany právě téhle kapele, publikum tvořili především starší metalisti a skalní fandové Megadeath.

Nebyli schopni se s naší hudbou ztotožnit a tak na nás někdy mezi jednotlivými písněmi řvali:

„Stojíte za hovno!“

Jednou jsme hráli koncert venku, a mezi námi a publikem byl jen malý prostor s vodou - něco jako vodní příkopy u hradů. Když jsme tak hráli, Munky najednou ucítil, že mu něco hodně rychle proletělo kolem hlavy. Ani se nezabýval tím, co to bylo. Když song skončil, otočil se a uviděl nůž, zapíchnutý v jeho zesilovači. Nepamatuju si, že bych se byl býval ve všech těch článkách, které opěvovaly rockový život, o něčem takovém dočetl.

Na tomhle turné nás sponzorovala firma Jägermeister, a jejich „Jäger-girls“ nám vždycky donesly tuny chlastu. Většina z nás to nepila - teda až na Jonathana. Obracel to do sebe, jako kdyby to byla voda, a my s ním začali mít problémy. Stával se z něj protivný ochlasta, a my všichni jsme ho měli plné zuby. V jednom kuse na nás řval a jednou dokonce Munkyho bezdůvodně napálil pěstí do zubů. Skoro každý večer v autobuse zvracel, a pak jedl své vlastní blitky ze záchodové mísy, jen aby vypadal jako drsňák, a ohromil nás. Vůbec to nebylo směšné - přišlo mi to spíše smutné. Často jsme předstírali, že spíme, jen abychom od něj měli pokoj.

Když turné s Megadeath skončilo, přišla skvělá zpráva: měli jsme jet na šňůru s mým idolem a hrdinou z dětství, Ozzym Osbournem, což byla ta vůbec nejlepší věc, jaká mě kdy v životě potkala. Já na hudbě tohohle chlápka vyrostl, a teď jsme mu měli dělat předkapelu. Ale nejlepší na tom bylo, že jsem ho mohl sledovat každý večer hrát - z přední řady a zadarmo!

Bylo to prostě skvělé, nikdy předtím jsem nebyl šťastnější. Teda alespoň do té chvíle, než si mě Jonathan a Fieldy vzali v tourbuse jednoho dne stranou a řekli mi, že pro mě mají špatnou zprávu.

Bylo to něco, co zaslechli, a o čem si mysleli, že bych to měl vědět: Rebeka mě podváděla. Nemohl jsem tomu věřit. Odmítal jsem to, ale oni měli detailní informace, včetně jména toho týpka a podobně. To mě ranilo tak moc, že jsem začal okamžitě plakat. Já na turné sice udělal několik šíleností, ale nikdy jsem Rebeku nepodvedl, a ani jsem na to nepomyslel. Sice se kolem nás motaly spousty ženských, ale dokázal jsem se jim celou tu dobu vyhýbat. A když už se jim nedalo vyhnout, nikdy jsem nezašel tak daleko, že bych svou dívku podvedl. A kromě toho jsme si s Rebekou dali slib, že nebudeme brát speed, a že si zůstaneme věrni. A já byl na turné jen proto, abych hrál koncerty a pařil. Nebral jsem speed (kokain není speed!) a nepodváděl jsem ji (sice nechybělo moc, ale k ničemu nedošlo!).

Myslím, že je zřejmé, že jsem sám sebe celou tu dobu obelhával. Začal jsem si o sobě myslet, že jsem vážně blbec. Co jsem si to jen namlouval? Jak může vztah opravdu fungovat, když je z vás rocková hvězda? Jak jsem od ní jen mohl čekat, že mi zůstane věrná, když jsem každý večer po koncertě pařil na večírcích se spoustou holek?

Přesto jsem byl ale z toho, co mi Jonathan a Fieldy řekli, šokovaný, a tak jsem zavola lidem, od kterých to měli, a chtěl jsem zjistit, jestli to je pravda, nebo ne. Ti mi zase řekli, že to slyšeli od někoho jiného. Volal jsem spoustě lidí, ale nikdo z nich se mi nepřiznal, že by s ní spal. Potřeboval jsem to slyšet přímo od Rebeky. Potřeboval jsem s ní mluvit. Problém byl ale v tom, že jsem nevěděl, kde je. Doma nebyla, protože během turné ji náš domácí vyhodil z našeho bytu. Dovolal jsem se jednomu jejímu známému a ten mi dal telefon na místo, kde se zrovna měla zdržovat. Kdykoli jsem ale zavola, nikdo to nezvedl. Turné trvalo víc jak dva měsíce a mě se podařilo ji zastihnout až týden před jeho koncem.

Když jsem se jí už konečně dovolal, všechno popřela a měla na všechno výmluvu. A já se rozhodl, že jí budu věřit. Chtěl jsem to všechno hodit za hlavu, protože jsem chtěl, aby vztah dál pokračoval. Přál jsem si, aby její historky byly pravdivé, protože jsem ji miloval.

A tak jsme zůstali spolu. Řekl jsem jí, že až se vrátím, ať si sbalí věci a počká na mě v Redondo Beach. Když turné s Ozzym skončilo, sehnali jsme si s Rebekou v Redondo Beach malý byt, který byl pro nás ideální. Bylo nám už oběma zle ze všeho toho fetování a měli jsme plné zuby lidí z Huntington beach a potřebovali jsme od toho všeho vypadnout. Oba jsme si slíbili, že se budeme od drog držet dál. Začali jsme znovu. V novém městě a nechtěli jsme si zase všechno pokazit. Nikomu z kapely jsem neřekl, že jsme zůstali spolu. Nechtěl jsem totiž slyšet jejich kecy. Bylo to naše malé tajemství.

Byl jsem sice šťastný, že jsme zase spolu, ale to všechno, co se událo během šňůry s Ozzym, si vyžádalo svou daň. Všechny ty události, které se týkaly Rebeky, mě uloupily o všechnu legraci a nadšení, které jsem mohl z hraní společně s Ozzym mít. Vůbec jsem si to neužil tak, jak jsem si to představoval, protože jsem byl opravdu vystresovaný a měl jsem zlomené srdce. Nikdo z kapely o tom ale neměl tušení, protože jsem byl mistrem ve skrývání své bolesti.

Když turné skončilo, přišla další věc, která mě a Rebeku ranila: Jonathanova dlouholetá přítelkyně otěhotněla. Oba jsme se za každou cenu snažili radovat společně s nimi, ale akorát se nám vybavila všechna ta bolest, která nás donutila začít znovu přehodnocovat všechny otázky, které jsme se tolik snažili dostat z hlavy. Fakt, že si Jonathan a jeho přítelkyně dítě nechali, stavěl naše rozhodnutí do špatného světla. Otázky, jestli jsme se rozhodli správně, nás začaly zase pronásledovat, a odpovědi se zdály být v nedohlednu.

Během pobytu v Redondo Beach jsme s klukama začali pracovat na našem druhém albu „Life is Peachy“. Kluci z kapely Rebeku, za to všechno, co udělala, nesnášeli. Ale protože jsem ji chtěl tu a tam vzít na nahrávání s sebou, přinutil jsem ji, ať jim zavolá, a řekne jim, že mě nikdy nepodvedla. Myslel jsem si, že pokud mě vážně nikdy nepodvedla, nebude mít problém to říct klukům do očí. Udělala to, a začali jsme se zase všichni scházet.

Když už jsme měli dostatek materiálu pro nové album, odjeli jsme zpátky do Indigo Ranch, abychom s Rossem začali znovu nahrávat. A stejně tak jako tomu bylo při nahrávání prvního alba, začali jsme znovu brát speed. Dokonce i Rebeka začala fetovat společně s námi, a bylo jen otázkou času, kdy nás speed opět dovede k tomu, že se začneme fyzicky napadat.

V té době jsem se i já tu a tam uchýlil k násilí. Když Rebeka vyrůstala, zakusila fyzické tresty ze strany rodičů, takže bylo docela pochopitelné, že svůj vztek a bolest vyjadřovala právě tímhle způsobem. V mojí rodině sice k fyzickému násilí nedocházelo, ale čím déle jsem s Rebekou byl, tím více jsem se naučil ventilovat svou bolest a vztek právě tímhle způsobem.

Co se týče kapely, nelíbil se mi směr, kterým jsme se umělecky ubírali. Alespoň ne na tomhle albu. Napsali a nahráli jsme ho během pouhých tří měsíců, takže nebylo tak kvalitní, jak by bývalo mohlo být. Náš plán byl udělat desku rychle, abychom pak mohli co nejdříve vyrazit na další turné. Tím, že jsme pracovali tak rychle, nebylo album tak kvalitní, nemluvě o tom, že jsme celou dobu chlastali a sjížděli se speedem.

Jedna z písní na albu se jmenovala „A.D.I.D.A.S.“ Byla to ta píseň, kterou si později zpívala i má dcera Jennea. Ten den, kdy song složili, jsem se ani neukázal ve studiu. Zavolal jsem jim a omluvil se, že je mi blbě z toho, jak jsem předchozí den kalil, a že na zkoušku nepřijdu. Song napsal Jonathan. Zpíval v něm o tom, jak jako malý kluk celý den snil o sexu (ostatně jako většina kluků). Video k písni bylo ještě hustější. V tom klipu všichni zemřeme při autonehodě, a pak naše těla vloží do pytlů na mrtvolky a odvezou nás do márnice. Můj táta jednoho rána vstal, aby si zacvičil na rotopedu, a pustil si k tomu MTV, kde to video uviděl. Později se mi přiznal, že byl dost znepokojený, když se díval na to, jak jeho syna zavírají do pytle na mrtvolky.

V té době se další člen KoRn oženil a čekal dítě. Já a Rebeka jsme se znovu ze všech sil snažili mít z toho radost, ale vevnitř jsme nedokázali potlačit tu bolest, že jsme naše dítě dali pryč. Když nám poštou přišly první fotky našeho dítěte, byli jsme zdrceni znovu. Na fotkách vypadala šťastně a zdravě.

Nebyl ale čas zabývat se svými pocity, protože krátce potom, co jsme dostali fotografie, vyrazili KoRn na další šňůru – tentokrát do Evropy. Mezitím vyšla i naše nová deska. I když práce na desce Life is Peachy byla trochu kvapná, album si vedlo v hitparádách dobře a k našemu překvapení se umístilo na třetím místě. Z koncertování po Evropě jsem měl velkou radost. Můj sen z dětství mi konečně umožnil dostat se do míst, kde jsem nikdy předtím nebyl. S Rebekou jsme si zase slíbili, že se budeme držet od drog dál. Na paření nebylo nic špatného, pokud se při něm nebraly drogy – ty naše odloučení jen zhoršovaly. Kromě toho mě cestování po Evropě bavilo natolik, že jsem žádné drogy nepotřeboval. Bohužel mé nadšení netrvalo moc dlouho. Nedlouho potom, co začalo turné za velkou louží, Rebeka se mi zase přestala ozývat. Volal jsem do našeho bytu a telefon pořád jen zvonil a zvonil. Několik týdnů jsme spolu nebyli v kontaktu. Bylo to stejné jako na turné s Ozzym. A protože jsem neměl telefon, tak jsem dlouhé míle bloudil po ulicích v Evropě, jen abych našel telefonní budku. Když jsem ji našel, tak to bylo většinou v době, kdy v Californii už byla půlnoc – kvůli časovému posunu.

Jednoho dne jsem zavolal našemu managerovi Petovi, a požádal ho, ať jde k nám domů a zkontroluje ji. Zaklepal na dveře. Žádná odpověď. Tak se šel podívat kolem domu do oken, aby zjistil, co se děje. Když nakoukl dovnitř, uviděl přesně to, čeho jsem se nejvíc obával: dva lidi, kteří se válí v posteli. Nechtěl se na to dál dívat, a tak mi běžel zatelefonovat, co viděl. Samozřejmě mě to posadilo na zadek. Nemohl jsem uvěřit tomu, že to udělala znovu. Tentokrát to však nebude moct zapřít. Pete je viděl na vlastní oči, a jemu jsem mohl věřit. Teď jsem znal pravdu. Několikrát jsem jí volal. Pořád a pořád dokola, až to nakonec zvedla. Řekl jsem jí, co Pete viděl, a dokonce mám dojem, že jsem jí i pohrozil, že ji zabiju – jak říkám, byl jsem nepříčetný. Samozřejmě, že to všechno popřela. Řekla mi, že u nás doma byl jen jeden její kamarád a jeho holka.

Hmmmm...

„A proč?“ zeptal jsem se.

„Protože já usnula v jejich domě a oni chtěli odtamtud vypadnout, protože tam bylo moc lidí.“

Hmmm....

„Kdes kurva celou tu dobu byla?! Snažil jsem se ti dovolat celé týdny!“

„Byla jsem celou dobu u nich doma, hodně jsme pařili,“ řekla, a hned dodala:

„Ale drogy jsem nebrala.“ Asi proto, že si pořád pamatovala naši dohodu.

Hmm....

Hmmmm....

Zase jsem se rozhodl, že jí budu věřit. Hluboko vevnitř jsem sice věděl, jaká byla pravda, ale bál jsem se tomu čelit, protože jsem nechtěl mít znovu zlomené srdce. Chtěl jsem mít někoho, koho bych mohl milovat, a kdo by miloval mě. Toužil jsem po někom, ke komu bych se mohl vrátit po měsících náročného koncertování. Když se tak ohlížím zpět, je nad slunce jasné, že jsem byl závislý na spoustě věcí, které pro mě nebyly dobré - včetně vztahu s Rebekou.

Několik dalších měsíců jsme pokračovali v turné po Evropě, odehráli spousty koncertů a každý večer jsme se opíjeli. Prostě jsme si užívali - po evropsku. I když jsem Rebece podezíral z nevěry, být bez ní pro mě bylo stále hodně těžké. Paření pro mě bylo určitým rozptýlením a po většinu času to zabíralo.

Když jsem se konečně vrátil domů, byl jsem šťastný, že Rebece zase vidím. Doufal jsem, že se všechno změní. Ta naděje vzala za své, když jsem si všiml fotografie na okenním parapetu. Na fotce byla Rebeka a několik dalších lidí, sedících na gauči v něčím obýváku. Před nimi stál malý konferenční stolek, a když jsem se podíval blíž, všiml jsem si, že na něm bylo srovnáno několik lajn bílého prášku.

Drogy.

Přistihl jsem ji při lži a důkaz jsem měl přímo v ruce. Okamžitě jsem vypěnil a šel jí to hned říct.

„Rebeka, když jsi mi lhala o fetu, pak jsi mi musela taky lhát v tom, žeš mě nepodvedla!“

A to byla ta chvíle, kdy jsem se už neovládl, a začal jí mlátit. Většinou to byla ona, kdo začal útočit, ale tentokrát jsem byl agresor já. Byl jsem to já, kdo se uchýlil k násilí, aby ze sebe dostal všechnu vztek a bolest. Byl jsem to já, kdo nedovedl ovládnout sebe a své emoce. Nejsm na své chování hrdý a přál bych si, aby to bylo všechno jinak, ale bohužel to dopadlo takhle, a náš vztah to jen zhoršilo.

Když jsem se uklidnil, podařilo se nám spor urovnat, ačkoli si už vlastně nepamatuju jak. Rebeka pořád trvala na tom, že neměla vůbec tušení, že nějaké drogy byly během focení na stole a pořád popírala, že by mě podváděla. Řekl jsem, že jí věřím, protože jsem se cítil provinile za to, že jsem ji uhodil, a taky proto, že jsem se chtěl posunout dál. Chtěl jsem všechno zamést pod koberec a zapomenout na to. Nějak jsme se přes to překlenuli a věci se na nějakou dobu uklidnily. Ale ne na dlouho.

Několik měsíců po tomhle incidentu jsem našel milostný dopis, který byl adresován právě jí. Byl od sedmnáctiletého kluka, který psal, jak moc pro něj Rebeka znamená, a jak moc ji miluje. Ten den jsem byl připravený někoho zabít. Doslova. Nejsm sice rváč, ale byl jsem tak nasraný, že jsem byl schopný všeho. V tu chvíli jsem nebyl opilý, ale pil jsem každý večer, takže jsem měl ještě trochu opici, což celou situaci jen zhoršilo.

Pořád popírala, že by mě podvedla, ale ta fotografie s drogami společně s tímhle dopisem...to všechno jen potvrzovalo to, co jsem se celou tu dobu snažil ignorovat. Znovu to ve mně vyvolalo všechnu tu bolest a vztek, které jsem zažíval už předtím.

Když jsem dopis našel, Rebeka nebyla doma, a tak jsem na ni čekal a s každou další minutou jsem byl vzteklejší a vzteklejší. Zatímco jsem čekal, napadl mě ten nejodpornější plán, jakého jsem byl vůbec schopný: Až se vrátí domů, dám si s ní ještě naposledy sex a pak ji zmlátím svým skateboardem. Když konečně přišla domů, tvářil jsem se zamilovaně, vyspali jsme se spolu a pak jsem vytáhl skateboard, který jsem měl schovaný u postele a vši silou jsem jí praštil. Byla naprosto v šoku. Něco takového by ode mě nikdy nečekala. Ve tváři měla zděšený výraz.

„Proč to děláš? Co jsem ti udělala?!“

Já se nahlas smál – ďábelským smíchem. Hodil jsem po ní dopis.

„Podváděla jsi mě! Je to tady černé na bílém! Teď už to nemůžeš popřít, ani kdyby ses posrala!“

Přesto to popřela. Okamžitě mi dala jméno a adresu toho kluka, a ať se ho jdu zeptat sám, když jí nevěřím. A tak jsem šel. Nevěděl jsem, co se bude dít. Jak jsem už řekl, nikdy jsem nebyl rváč, ale toho dne jsem byl rozhodnutý, že toho kluka zabiju holýma rukama. Přišel jsem k jeho domu a zaklepal na dveře. Když otevřel, mé odhodlání ho zabít jaksi vyprchalo. Sedmnáct mu asi bylo, ale byl o dost větší než já. Byl to hromotluk s tváří děcka. Zeptal jsem se ho, jestli měl někdy něco s Rebekou. Odpověděl, že ne. Myslím, že byl do ní jen zamilovaný. Byl to hrozný den. Stalo se ze mě monstrum. A tohle je poprvé, co jsem se o tom někomu zmínil. Kromě mě a Rebeky o tom nikdo nevěděl.

Šel jsem domů a omluvil se jí. A ona mi z nějakého nepochopitelného důvodu odpustila. Je více věcí, na které nejsem pyšný, ale tohle bylo to nejhorší, co jsem kdy udělal. Bylo to hodně temné a depresivní období našeho vztahu. Byli jsme oba z té události natolik v šoku, že se náš vztah na nějakou dobu upevnil, a my si byli na nějakou dobu zas o něco bližší, byl to určitý bod obratu. Na nějakou dobu se to mezi námi zlepšilo, i když jsme si pak zažili ještě několik nepřijemných momentů. Sotva se náš vztah trochu urovnal, nastal znovu čas, aby KoRn vyjeli na další turné.

Tentokrát to byl putovní letní festival Lollapalooza, kde jsme měli dokončit naše turné k desce „Life is Peachy.“ Společně s námi hráli i Snoop Dogg a Tool, takže se každý večer kalilo tak, až se nám to začalo vymykat kontrole. Jonathan jako obvykle strašně chlatal a pak začal vyvádět šílené kousky. Zpěvák Tool, Maynard James Keenan, se nikdy nestýkal s lidmi z ostatních kapel, a tak se Jonathan vždycky ožral, a čekal před jeho šatnou, aby si s ním mohl poklábosit. Nakonec si Maynarda získal, společně ale tvořili nesourodý párek.

Během tohoto turné jsem trávil nejvíce času s Munkym a Fieldym. Naši oblíbenou činností bylo ožírat se Snoop Doggem a jeho lidma, ti byli vážně šílení. Snoop měl velmi početný doprovod, který čítal i několik striptérek. Skoro každý večer pořádali ve Snoopově šatně šílené pařby, kde se pil alkohol všeho druhu a jedla se pečené kuřata a makaróny se sýrem. Jejich autobusy vždycky odjížděly jako první, takže jsme Munky, Fieldy a já po nich dojíždali zbytky.

Kromě toho jsme trávili spoustu času s krásnýma holkama, které se motaly kolem našeho autobusu, a pokoušely se dostat dovnitř. Co se mě týče, nejraději jsem byl, když kolem mě byli jen kluci z kapely, protože kdykoli tam byly i holky, cítil jsem se pod tlakem pokušení podvést Rebeku – zvláště pak, když fanynky byly ochotné udělat cokoli, a běhaly kolem našeho autobusu nahé. Někteří kluci z kapely mi je s oblibou dohazovali, protože věděli, že sám bych se k ničemu neměl. Jednou nebo dvakrát jsem se ocitl v zadní místnosti autobusu s dívkou, kterou mě kluci obdarovali. I když jsem se tomu snažil zabránit, na tomhle turné jsem měl nejbližší k tomu, abych Rebeku podvedl. Většina lidí (a především pak Rebeka) by to, co jsem na turné dělal, považovala za podvádění. Ale nějakým způsobem se mi podařilo sám sebe přesvědčit, že to byly nevinné věci, zatímco pravda byla taková, že jsem samozřejmě věrný nebyl. Přesto jsem se z mnoha důvodů snažil ovládat se, dokud věci nezašly příliš daleko. Jednak jsem byl pořád opilý a jednak jsem Rebeku podvést nechtěl. Kromě toho jsem věděl, že některá z těch děvčat nebyla plnoletá a to jsem si nechtěl vzít na svědomí.

Po určitou dobu se všechno, co se na turné dělo, zdálo být jako sranda až do jedné noci, kdy Munky začal zvracet a z plných plic řvát:

„Kurva, zabte mě někdo!“

Vyděsilo mě to, protože moje postel byla hned vedle jeho. Musel mít vážné bolesti.

Nejdřív mě napadlo, že některé z kuřat, které Snoopovi snědl, bylo zkažené, ale za chvíli mi bylo jasné, že se jedná o něco mnohem vážnějšího. Prohlédlo ho několik doktorů, ale ti nemohli přijít na to, co mu je. Ničilo nás, dívat se na něj, jak tolik trpí. Nakonec jsme ho odvezli do nemocnice, kde zjistili, že má virovou meningitidu. Když jsme se to dozvěděli, uvědomili jsme si, že mu bude nějakou dobu trvat, než se dá dohromady, a tak jsme zrušili zbytek koncertů na Lollapalooze. Odehráli jsme sice jen půlku nasmlouvaných koncertů, ale nechtěli jsme pokračovat bez Munkého. Bylo to pro nás těžké, dívat se na to, jak náš bratr trpí.

Takže po Lollapalooze jsme všichni jeli domů, abychom si na chvíli odpočinuli, než se Munky uzdraví. Bylo to příjemné, dopřát si chvíli oddechu, ale jakmile se uzdravil, bylo na čase začít pracovat na našem dalším albu (Follow the Leader). Věděli jsme, že společně s tímhle albem je třeba posunout se dál ve způsobu skládání písní, a že je třeba dostat se o úroveň výš. A proto jsme k nahrávání přistupovali úplně jinak, než tomu bylo v případě alba Life is Peachy. Byli jsme rozhodnutí věnovat tomu tolik času, kolik bude třeba, a že ho uděláme nejlépe, jak to jen půjde. Studio, kde jsme nahrávali bylo našťástí na Redondo beach, takže mi cesta domů

netrvala tak dlouho jako ostatním, kteří museli dojíždět až z Huntington beach, nebo z L.A. Během nahrávání tohoto alba jsme se maximálně koncentrovali na to, abychom napsali chytlavé a kvalitní songy. Někdy jsme seděli ve studiu osm hodin v kuse a celou dobu nás napadaly skvělé písničky. Jindy jsme zase seděli ve studiu mnohem dýl, a nevymysleli jsme naprosto nic. Takové dny nás vždycky otrávil, ale přesto jsme pokračovali dál.

Jednou z hlavních věcí, o které jsme usilovali, bylo obohatit náš sound, a tak jsme se Munky a já začali mnohem více piplat s všelijakými kytarovými efekty, ve snaze přijít s novými, zajímavými zvuky, které by posunuly tvorbu KoRn o něco dál. A protože jsme tentokrát přistupovali k nahrávání opravdu vážně, zůstali jsme většinu času střízliví, až se nakonec ukázalo, že s čistou hlavou toho uděláme mnohem víc. Ale jakmile slunce zapadlo, začali jsme chlastat.

Náš nahrávací proces vypadal asi takhle: zavřeli jsme se do studia na dlouhé a dlouhé hodiny, a jamovali jsme, dokud někoho z nás nenapadlo něco cool. Někdy to byl David, který přišel se skvělým beatem. Jindy jsme zase já a Munky vymysleli super riff a dokonce i Jonathan vymyslel několik parádních riffů. Když byla hudba hotová, Jonathan začal pracovat na vokálech. Pamatuju si, že když Jonathan napsal text ke „Got the life,“ bylo nám všem jasné, že to bude parádní singl. Mělo to nadupaný disko rytmus a text zněl taky skvěle:

„God paged me / you´ll never see the light / who wants to see? /

God told me / you already got the life / oh, I see.“

Už tehdy jsme mohli s klidem říct, že z toho bude hit, a taky že byl. Když přišel čas natočit k němu i video, oslovili jsme znovu režiséra, který si nechal říkat McG. Už s námi spolupracoval na videu k „Blind,“ se kterým jsme byli spokojeni, a tak jsme se rozhodli využít jeho služeb i pro „Got the life.“ Klip byl rozdělen do tří částí. V té první Jonathana otravuje tlupa dotěrných paparazzi, a celé to končí tím, že Jonathan rozmlátí jejich kameru baseballovou pálkou. V další části dáme já a Fieldy naše drahé auto jednomu somrákovi (kterého hrál náš kámoš rapper Tre, z kapely The Pharcyde) a nakonec Munky a David nechají své auto sjet ze srázu, aby pak explodovalo. A musím přiznat, že to byla docela sranda, nechat vyhodit auto do vzduchu při natáčení videoklipu.

Na albu byl i další dobrý song, který byl dost výstřední. Jmenoval se „My gift to you.“ V té době měl totiž Jonathan problémy se svou přítelkyní, a tak napsal morbidní text o tom, jak ji uškrtní a pak souloží s její mrtvolou. Nejprve jsme si nebyli tím textem moc jisti, ale nakonec jsme si ho zamilovali, protože byl vážně ujetý, což naše kapela byla taky. Největší singl z alba se však jmenoval „Freak on a Leash.“ Je to vlastně o Jonathanovi, šílenci na vodítku - jako při dominantním sexu.

Z písně se stal obrovský hit, na čemž měl lví podíl i nápaditý videoklip, který jsme k ní natočili. Bylo to naše nejnákladnější video - především kvůli speciálním efektům a animacím,

keré v něm byly použity. Nejlepší však na tom bylo, že jsme s ním zabodovali na MTV video music awards a taky získali několik cen grammy.

Další song, který vás na albu praštil do uší, se jmenoval „Pretty.“ Byl o Jonathanově dřívější práci pro úřad koronera v Bakersfieldu. Jeho práce spočívala v tom, že musel lidem sdělovat, že jejich milovaní zemřeli. Jindy zase musel přijet na místo nehody a odvézt mrtvá těla do márnice. Jednou musel přijet pro mrtvou holčičku, která ležela na podlaze na veřejných záchodcích. Na první pohled bylo zřejmé, že děvčátko bylo znásilněno a zabito a píseň „Pretty“ byla o tom, jak těžké pro Jonathana bylo, něco tak hrozného uvidět na vlastní oči.

Jonathan měl však i své něžné „já“, a to jsem měl na něm opravdu rád. Jeho texty jsou sice pro některé lidi těžko stravitelné, ale Jonathan vždycky byl, a je normální, milý kluk. O tom svědčí i píseň „Seed,“ která tyto jeho světlé stránky odhaluje. Píseň je o lásce, kterou pocítuje ke svému synovi Nathanovi a pro Jonathana znamená tahle skladba opravdu hodně.

Když už však byly všechny písně napsány, a přišel čas je nahrát, byl s našimi střízlivými dny konec. Nahrávali jsme v jednom studiu v severním Hollywoodu a byla to jedna velká párty. Utratili jsme tisíce²⁵ dolarů za alkohol. Nebyli jsme ale jediní, kdo tolik chlastal, společně s námi pili i naši přátelé z Hollywoodu – většinou muzikanti a lidi z porno průmyslu.

Během nepřetržitého nahrávání a paření jsem si uvědomil jednu zásadní věc, co se týče porno průmyslu – a sice to, že se dost podobá průmyslu hudebnímu. Jednak kvůli tomu, že je to celé jen o penězích a pak taky proto, že ti, co se v obou branžích pohybují, jsou deprimovaní feťáci a alkoholici. Díky tomu jsme měli s těmihle porno hvězdami mnoho společného. Přesto jsem však v přítomnosti těchto lidí cítil nepříjemnou, depresivní atmosféru. To mě nakonec donutilo k tomu, abych vzal kytaru, odehrál si svoje a zmizel, protože Rebeka hodně žárlila, a tak bylo lepší, když jsem se tam dlouho nezdržoval.

V té době jsem si vypěstoval další špatný návyk (jakoby jich už tak neměl dost). Každou cestu ze studia domů jsem řídil opilý. Měl jsem totiž tenkrát nové auto a nějak jsem z toho vydedukoval, že v tomhle nóbl autě mě policajti stavět nebudou.

Když se tak ohlížím zpět, jsem vděčný, že jsem nezabil sebe, nebo někoho jiného. Nevím, jak jsem se tenkrát vyhnul autonehodě, nebo tomu, aby mě policajti chytili, ale nějakým způsobem se mi podařilo vyváznout se zdravou kůží i navzdory mé blbosti.

²⁵ V dokumentu Who then now 2 Munky upřesňuje částku na 27 tisíc dolarů.

Když však pomínu chlastání a porno, tak můžu říct, že se nám podařilo nahrát album, na které jsme mohli být opravdu hrdí. Všechny ty šílenosti, které se během nahrávání děly, nenarušily naši koncentraci na nahrávání desky. Navíc jsme nebyli jediní, kdo byl s nahrávkou spokojený. Album se líbilo každému, kdo si ho poslechl a mnoho lidí bylo připraveno si ho koupit.

